ANUL III. — Nr. 912.

O SINGURĂ EDIȚIE

LUNI, 12 AUGUST 1891

NUMĔRUL 10 BANĬ

ABONAMENTELE
ÎNCEP LA 1 ȘI 15 ALE FIE-CĂREĬ LUNĬ
și se plătesc tot-d'a-una 'nainte

În Bucureștĭ la casa Administrațieĭ.
Din *Județe* și *Străinătate* prin mandate postale.
Un an în țară 30 leĭ; în străinătate 50
Șease lunĭ „ 15 „ „ 25
Treĭ lunĭ „ 8 „ „ 13
Un număr în Străinătate 15 banĭ

MANUSCRISELE NU SE 'NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te ferești, Române! de cuĭŭ streĭn în casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANĬ

ANUNCIURILE
din BUCUREȘTĬ și JUDEȚE se primesc:
NUMAĬ la ADMINISTRAȚIE.
Din STRĂINĔTATE, direct la administrație și la toate Oficiile de publicitate.
Anunciurĭ la pagina IV . . . . . . 0.30 b. linia
„ „ „ III . . . . . . 2.— leĭ „
„ „ „ II . . . . . . 3.— leĭ „
Inserțiunele și Reclamele 3 leĭ rândul.
LA PARIS, ziarul se găsește de vênzare cu numĕrul la kioșcul No. 117, Boulevard St.-Michel.

UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANI

ADMINISTRAȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACȚIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

SEPTAMANA

COMUNICATUL LUĬ ILARIU

SĂNĂTATEA LUI WILHELM II

Scoala centrală din Iași

ȘTIRĬ AGRICOLE

„Adevĕrul" la Constanța

ZESTREA DIN MOLDOVA

București, 11 August 1891.

SEPTAMANA

Evenimentul principal al acesteĭ sĕptămânĭ a fost vizita floteĭ franceze la Portsmouth. Ea poate fi considerată ca un fel de esplicație a celor petrecute la Cronstadt. Făcând un act de politeță față cu vecina sa Anglia, Francia arată marea deosebire ce există între vizita politică de la Cronstadt și vizita de conveniență de la Portsmouth. Cu toate acestea, în presa franceză sunt uniĭ carĭ esprimă opiniunea că vizita floteĭ franceze în Anglia va fi semnalul uneĭ schimbărĭ radicale a a politiceĭ engleze. Eĭ cred că faptul că flota franceză a fost invitată de către guvernul englez și limbagiul simpatic al ziarelor engleze ar dovedi că opiniunea publică în Anglia a început să se pronunțe contra uneĭ alipirĭ la tripla alianță și pentru o apropiere de Francia și de Rusia. După mine, Franceziĭ își fac iluziĭ în privința amicițieĭ engleze. Englezii sunt un popor practic și nu se lasă a fi târâțĭ pe terenul politiceĭ de sentiment. Interesele cele maĭ vitale ale Anglieĭ sunt diametral opuse celor franceze în marea Mediterană și în Egipt și celor rusești în Asia centrală.

Este dar firesc ca politica engleză să privească cu plăcere formarea uneĭ alianțe dirijată contra acestor două puterĭ.

Interesul Anglieĭ este de a opune Francieĭ pe Italia în Mediterana iar Rusieĭ pe Austro-Ungaria în Orient. Această situațiune bazată pe interese nu se poate schimba prin o simplă vizită de curtenie ca aceea a floteĭ franceze la Portsmouth.

* * *

Ruso-filismul ce exista de câtva timp în Francia și care, după primirea strălucită făcută floteĭ franceze în Rusia crescuse și maĭ mult, a degenerat acum în Ruso-manie. Nu trece zi fără ca să nu se facă vr'o manifestație în favoarea Rusieĭ. Nu numaĭ în Paris dar și în toate orașele de provincie nu se perde nicĭ o ocaziune de a arăta simpatiele poporuluĭ francez către Rusia. Francezul fiind din firea luĭ entusiast, lucrurile merg până la manifestărĭ ce cad într'o esagerațiune ridicolă. De pildă, un ziar însemnat din Paris propune ca să se schimbe drumurile unor strade carĭ amintesc victoriĭ ale armateĭ franceze asupra Rușilor, ca bulevardul Sevastopol și podul Alma, pentru ca Împĕrăteasa și moștenitorul Tronuluĭ rusesc venind la Paris, să nu aibă neplăcerea de a ceti asemenea nume. Inchipuițĭ-vă ca noĭ să ștergem denumirile de strada Plevneĭ saŭ Grivița, pentru că Sultanul ar trece prin Bucureștĭ. Cu toate acestea, asemenea manifestărĭ aŭ și partea lor serioasă, căcĭ ele indică un curent puternic al opiniuneĭ publice care, la un moment dat, va avea o înrâurire covârșitoare asupra politiceĭ guvernuluĭ.

* * *

In Austro-Ungaria să petrec lucrurĭ ciudate. Lupta contra dualismuluĭ ea din zi în zi proporțiunĭ maĭ marĭ. De cât-va timp este vorba de a forma un fel de ligă a naționalităților carĭ sunt lipsite de autonomia lor. Ast-fel Cehiĭ, Slaviĭ, Rutheniĭ, Croațiĭ, Serbiĭ, Dalmațiĭ, Italieniĭ, Saxoniĭ, Româniĭ, ar lupta împreună contra supremațieĭ austro-ungare.

La aceste naționalitățĭ s'ar uni și anti-semițiĭ și s'ar stabili un program comun pe bazele următoare:

„In locul dualismuluĭ actual s'ar forma o federațiune sub numele de *Statele unite ale Austrieĭ*. Fie-care din aceste state ar avea autonomia sa în privința administrațieĭ, finanțelor, justițieĭ, etc. Armata și direcția politică esternă ar fi centralizate la Viena."

Amănuntele acestuĭ noŭ program de organizațiune a Monarchieĭ vor fi discutate în curînd și, se va face un apel la toate naționalitățile de a se uni și de a lupta din rĕsputerĭ pentru realizarea acesteĭ federațiunĭ.

Era firesc ca trufia ungurească să provoace o asemenea mișcare și ne bucurăm văzînd că frațiĭ noștri de peste munțĭ nu vor maĭ fi izolațĭ în lupta ce o duc pentru recăpătarea drepturilor lor de autonomie.

*

Lupta naționalităților pare că este în ajunul de a isbucni și în peninsula balcanică. Se știe că în Macedonia Greciĭ joacă rolul de asupritorĭ aĭ celor-l'alte naționalitățĭ. Eĭ nu perd nicĭ un prilegiŭ pentru a dovedi intoleranța lor. Ast-fel eĭ aŭ provocat niște turburărĭ grave în ajunul sfântuluĭ Pantelimon.

Acea zi este o sĕrbătoare populară a Românilor carĭ locuesc în Macedonia. Comunele fiind în majoritate locuite de Românĭ, eĭ aŭ voit ca în bisericele acestor comune să se oficieze în limba lor. Episcopiĭ grecĭ însă carĭ nu voesc în ruptul capuluĭ să se celebreze cultul ortodox în limba românească, s'aŭ coborît până a interveni în persoană ca să împiedice serviciul religios. Unul din eĭ a mers până a zice că *limba românească este blestemată de Dumnezeŭ și de Patriarchul din Constantinopol*. Atuncĭ Româniĭ esasperațĭ s'aŭ năpustit asupra lor și i-aŭ dat afară din Biserică.

Tot așa aŭ pățit și uniĭ învĕțătorĭ grecĭ dintr'un sat românesc din Pind. Și eĭ aŭ fost alungațĭ de Românĭ.

Se crede că autoritățile otomane vor interveni pentru a garanta fie-căreĭ naționalițĭ libertatea de a celebra cultul în limba eĭ.

*

Aci în țară cestiunea la ordinea zileĭ este boala Regineĭ.

Comunicatul apărut în *Monitorul oficial* a fost atât de obscur în cât, în loc de a lămuri publicul, el n'a făcut de cât a provoca tot felul de comentariĭ.

Noĭ am dat știrile ce le-am primit din sorginte autorizată și vom urma a ține publicul în curentul fazelor prin carĭ va trece boala.

Credem că ar fi datoria guvernuluĭ de a nu ascunde nimic. Numaĭ ast-fel se va pune capĕt la sgomotele ce se rĕspândesc. Tăcerea guvernanților în fața celor ce se petrec în Veneția, ar însemna că eĭ privesc boala Regineĭ cu nepăsare și că voesc să impuie și Țĕreĭ aceiași nepăsare.

* * *

Iar să vorbește de o premenire ministerială. De astă-dată premenirea ar avea o oare-care însemnătate politică, căcĭ ar fi vorba de o împăcare între liberaliĭ-conservatorĭ și grupul concentraților, prin intrarea în cabinet a D-luĭ Alexandru Lahovary. Ne-am așteptat de mult la această soluțiune, căcĭ diviziunea din tabăra conservatoare nu este motivată prin deosebirĭ de principiŭ, ci maĭ mult prin divergințĭ în procedare.

Naște întrebarea dacă intrarea elementuluĭ concentrat va aduce cabinetuluĭ o întărire. Așa ar fi dacă printr'însa compunerea ministeruluĭ ar deveni maĭ omogenă, și dacă nu s'ar mări elementele de discordie.

Aceasta însă nu se poate prevedea pe cât timp grupul concentrat se va găsi în cabinet față cu grupul vernescan.

Maĭ este și D. Poni a căruĭ ideĭ în privința reformeĭ invĕțământuluĭ sunt cu totul opuse acelora susținute de tineriĭ conservatorĭ.

Nu vedem dar cum combinațiunea de care să vorbește ar avea sorțĭ de izbândă.

Neagu

Sănătatea luĭ Wilhelm II

Kiel, 18 August.

E tot anevoe să capețĭ științe precise despre sănătatea Suveranuluĭ. Știrile date de jurnalele germane sunt maĭ întâiŭ censurate personal de D. de Caprivi; numaĭ după aceia sunt comunicate agențiilor.

Cu toate acestea ceia ce pare sigur e că ceĭ de pe lângă Împărat sunt foarte neliniștițĭ, dacă nu despre present, cel puțin despre viitor. Se întărește svonul că ar fi vorba de construirea uneĭ regențe.

Dacă ar trebui să ne luăm după depeșile oficiale, prînzul de gală în onoarea Împĕratuluĭ Austrieĭ va avea loc astă-seară la teatrul din Kiel. Se zice că Împĕratul are să meargă la masă, cu toate că D-rul Esmarck se împotrivește la debarcarea bolnavuluĭ.

Cu toate câte se spun, Wilhelm II e rĕŭ bolnav. **Nu poțĭ să te apropiĭ de El. Are accese de nebunie furioasă.**

Berlin, 18 August.

Azĭ noapte s'a rĕspândit vorba că D-rul Esmarck dase ordin să se transporte Împĕratul după Hohenzollern *în palatul din Kiel ca să poată să asiste la banchetul dat în onoarea Împĕratuluĭ Franz Iosef.*

De cum s'a aflat vestea o mulțime imensă de lume s'a adunat în port așteptând sosirea luĭ Wilhelm II.

Sănătatea Împĕratuluĭ e tot rea. A autorisat pe vĕrul Sĕŭ prințul Albert de Prusia, să 'l reprezinte la ceremonia oficială a mutăreĭ, de la Kiel la Potsdam, a oaselor generaluluĭ colonel de Wainknitz, celebrul învingător în bătălia de la Zorndorf, în 1756, subt Domnia luĭ Frederic II.

De mult Împĕratul spusese formal că vrea să asiste la această ceremonie; și dacă nu asistă, trebue să fie rĕŭ de tot.

Gazeta din Turin publică următoarea telegramă primită din Roma:

Roma, 19 August.

Se asigură că informațiunĭ detaliate, asupra sănătățeĭ Împĕratuluĭ Wilhelm II, au parvenit la Consultă. După aceste informațiunĭ, starea Împĕratuluĭ Wilhelm II ar fi foarte gravă, dacă nu desperată. D. di Rudini ar fi comunicat Regeluĭ aceste știrĭ.

ȘTIRILE AGRICOLE

Drept orĭ-ce rĕspuns la observațiile făcute de noĭ cu privire la știrile agricole D. Dimitrie Zottu, dirigintele oficiuluĭ telegrafic central, ne trimite următoarea scrisoare:

Redacțiuneĭ Ziaruluĭ **Adevĕrul**
Loco.

Vĕzênd reclama D-voastre, publicată în Nr. 910 din 10 (22) c., am onoare a vĕ informa că nicĭ o dată n'a existat obiceiul de a se trimite ziarelor buletinul meteorologic, dar a existat regula care se urmează și astă zĭ de a se afișa la antreul oficiuluĭ telegrafic central, în fiecare zi după ce se adună științele din toată țara între ora 11—12 buletinul meteorologic, care stă toată ziua la dispozițiunea ziarelor și a publiculuĭ în general, pentru a lua notele ce 'ĭ interesează, prima reclamă ce se ivește în acestă privință este a D-voastre și cred că este nedreaptă.

In privința buletinelor mișcăreĭ porturilor, am onoare a vĕ comunica că serviciul telegrafic n'a avut nicĭ odată asemenea științe, prin urmare suntem în imposibilitate de a le procura.

Din aceste câte-va rêndurĭ, vĕ puteți încredința că nu s'a desființat nicĭ o regulă de utilitate publică.

Primițĭ, etc. Dirig. Ofic. telegr. Central
Zottu.

Să vede din scrisoarea D-luĭ Diriginte, că D-sa a uitat în ceĭ 10-15 anĭ cât a fost atașat prin Direcția generală de cele ce se petrecea în oficiul telegrafic central. Intrebe pe funcționariĭ telegrafiștĭ maĭ vechĭ, caute colecția *Monitoruluĭ oficial* a *Românuluĭ* și a celor-l'alte ziare care apăreaŭ pe vremea aceia și va găsi publicate zilnic, nu numaĭ mișcarea porturilor și observațiile meteorologice, dar și Cursul burseĭ de Viena.

Dar fiind-că pe ce a fost, D-niĭ de la telegraf nu pun alt preț de cât acela al vechimeĭ D-lor, stăruim a-ĭ ruga să cerceteze buletinele telegrafice din alte țărĭ și vor găsi că serviciile ce cerem a se reîntroduce, acolo se efectuiază pe minut pe minut.

Ce ar fi când un uragan groaznic s'ar semnala la coastele Franțeĭ de Nord și n'ar fi avizat telegrafic și prin semaforĭ la Sud? O nenorocire care ar stinge pe lîngă averĭ de câte-va sutimĭ de milioane și câte va miĭ de viețĭ omeneștĭ.

Ce ar fi dacă un cataclism s'ar întâmpla la Bursa dintr'un oraș ca Parisul, Lyon, Marsilia, etc., când el n'ar fi semnalat în mod oficial? Cine ar crede pe aceĭ interesațĭ?

Dacă D-niĭ din capul administrațieĭ telegrafelor pricep asemenea lucrurĭ, n'aŭ nevoe să maĭ aștepte îndemnul altora.

Am zis.

Industrialul

SCOALA CENTRALĂ DIN IAȘI

Organul liberal *Voința Națională* în numĕrul sĕŭ de la 8 August, se ocupă de chestiunea Școaleĭ centrale de la Iașĭ și expunênd rezultatul dezastros ce a dat această școală în anul școlar expirat, atrage atențiunea D-luĭ Petru Poni, ministrul instrucțiuneĭ publice.

Am zis rezultat dezastros pentru că, de când există această școală, maĭ treĭ-zecĭ de anĭ, nu s'a vĕzut ca aproape patru-zecĭ de eleve să rĕmână repetente și vre-o două-zecĭ și cincĭ corigente.

Lucrul este cu atâta maĭ grav cu cât aceste eleve aproape șeapte-zecĭ sunt amenințate, după regulamentul internatelor Statuluĭ, să fie izgonite din școală, ele care aŭ dat un concurs satisfăcĕtor de admitere și care aŭ urmat timp de doĭ, treĭ și patru anĭ cursurile acesteĭ școale.

Cu toțiĭ știm că copilele sărace, care din cauza lipseĭ de mijloace a părinților nu pot să se ducă în pensionate private, se prezintă în luna luĭ Septembre la concursul de burse la școala centrală din Iașĭ, singurul internat pentru învĕțămîntul secundar al fetelor din întreaga Moldovă. Concursul e greŭ și lupta e mare, căcĭ maĭ în tot-d'a-una pentru 15 saŭ 20 de locurĭ vacante sunt 100—120 de concurente.

Așa dar, singurul fapt de a fi reușit la aceste concursurĭ e o probă evidentă că acele copile aŭ oare-care aptitudine și dorință de a învĕța.

Și într'adevĕr elevele școaleĭ centrale din Iașĭ eraŭ luate ca exemplu de toțĭ pentru silința lor la studiŭ și rare-orĭ auzeaĭ că una saŭ două din toată școala a rĕmas repetentă în cursul unuĭ an școlar.

In anul școlar trecut s'a întîmplat ceva cu totul anormal și anume: Școala s'a mutat din strada Muzelor, în noul sĕŭ local din strada Carol. Din cauza strămutatuluĭ, copilele din acea școală n'aŭ ținut curs aproape două sĕptămânĭ; apoĭ strămutatul s'a făcut în timpul ierneĭ, prin Noembre, într'un local neîncălzit și din această pricină un mare numĕr de eleve aŭ suferit de rĕceală, ba altele s'aŭ îmbolnăvit chiar serios. D-niĭ profesorĭ rĕmașĭ cu lecțiunile în urmă aŭ căutat să termine materiele și de aceia aŭ explicat maĭ mult de cât să examineze. Cu chipul acesta lecțiunile s'aŭ acumulat tot maĭ multe și a fost peste putință majorităților elevelor să le înțeleagă pe toate, și să le poseadă din cauză că nu aŭ fost controlate prin întrebărĭ, prin examinărĭ de către D-niĭ profesorĭ respectivĭ; sunt eleve cere n'aŭ fost examinate timp de 2—3 lunĭ la un obiect.

La examen D-niĭ profesorĭ, maĭ ales aceĭ de matematicĭ, germană și franceză aŭ fost peste mĕsură de riguroșĭ, maĭ riguroșĭ poate de cât în aniĭ în care împrejurările eraŭ normale, în care nicĭ întrerupere de cursurĭ, nicĭ strămutarea în mijlocul erneĭ, din un local în altul, neîncălzit și rece, nu avuse loc.

Ca rezultat al acestor împrejurărĭ aŭ rĕmas corijente și repetente șapte-zecĭ de eleve, care dacă D. ministru Poni nu se va gândi la această cestiune, sunt amenințate a fi date afară din internat.

Credem că ar fi nedrept a sfărma viitorul atâtor copile sĕrmane și care aŭ probat prin reușita la concursul de admitere și prin trecerea examenelor din aniĭ din urmă în acea școală (căcĭ multe din ele sunt prin clasa II-a, a III și a V-a) că sunt sirguitoare; cu ce ar profita instrucția publică dacă în locul lor vor reuși altele noĭ și a căror aptitudine nu e încă cunoscută?

Este apoĭ oare drept că, după ce Statul a cheltuit cu aceste 70 de eleve timp de doĭ și treĭ anĭ ținêndu-le ca bursiere, acum să le arunce din școală, din cauză că aŭ fost în anul acesta împrejurărĭ excepționale și din cauza rigoareĭ, ca să nu zicem a capriciuluĭ absurd, din care afară, [illegible] unor profesorĭ aĭ școaleĭ? De sigur că nu.

După cum raționează organul liberal, dacă D. Poni va acor[illegible]da dreptul de co[illegible]ricat, la două saŭ rigere elevelor care aŭ [illegible] s'ar folosi de treĭ obiecte, foarte puține [illegible] anunțat din acest drept, căcĭ nu li s'a [illegible] corigere Iunie că vor avea dreptul de [illegible] repetente, poate nu aŭ încercat, saŭ n'[illegible] putut să se pregătească. Apoĭ nu treb[illegible] să uităm că din cauza celor expuse maĭ sus, din cauza împrejurărilor în care aŭ fost puse elevele școaleĭ din Iașĭ, ele nu cunosc în fond materiele cerute de programă așa că corijarea ar fi o simplă formalitate.

Este în interesul instrucțiuneĭ ca acele eleve să repete clasa, pentru ca să-șĭ însușească bine materiele regulamentare, ce n'aŭ putut face complect anul acesta.

De aceia D. Poni ar lua o mĕsură ce va fi aprobată de toțĭ, când va îngădui ca elevele ce aŭ picat la examenele din Iunie de la școala centrală din Iașĭ, să fie admise a repeta clasele respective tot ca bursiere.

Nu ne îndoim că D. Poni va lua această dreaptă și umanitară dispozițiune.

De la Șarul-Dornei.

„ADEVĔRUL“ LA CONSTANȚA

S'a dovedit de către D. profesor chimist Dr. Istrati cum-că avem în țară băĭ minerale cum nu se maĭ găsesc nică-erĭ în Europa. Tot așa putem spune despre stațiunile maritime.

Fără exagerațiune, vom dovedi, putem spune că nică-erĭ, în Europa, nu se află stațiune maritimă maĭ superioară celeĭ din Constanța și Mangalia.

Pe coasta de Nord a Franțeĭ, de la Dunkerque și până la Brest, toată lumea noastră din clasa cu pretențiune de aleasă, se duce în fie-care vară pentru băĭ de mare.

Vine apoĭ plagele Gasconieĭ și acele din partea meridională a Britanieĭ. Coastele oceanice ale Spanieĭ și Portugalieĭ și în fine tot litoralul Mediteraneĭ.

Maĭ înainte de a cerceta caracteristica acestor stațiunĭ, pe rînd, e necesar să stabilim condițiunile carĭ trebue să le întrunească *o stațiune maritimă*.

In o asemenea stațiune trebue să afli aeroterapia marină unită ca idroterapia marină. Aerul temperat, umid și continuŭ venit după o suprafață marină largă, care să fie continuŭ agitată de vînturĭ și furtunĭ, așa ca ozonul să fie în mare cantitate. Apa nu atât de rece, ci temperată, mult salină, continuŭ agitată de valurĭ.

Stațiunile de Nord ale Franțeĭ aŭ inconvenientul de a fi prea umede și foarte recĭ, așa că celor pletoricĭ le determină congestiunĭ mortale, celor debilĭ răcelĭ mortale. Apa e prea mult rece, așa că maĭ nicĭ odată nu se ridică peste 16°, și reacțiunea care trebue să se petreacă repede *după* eșirea din baie, întârziază din cauza atmosfereĭ recĭ și agitate.

Pe coastele Atlantice, vêntul de Nord lipsește, aerul decĭ nu e impregnat de exalațiunĭ marine și de ozon, decĭ aeroterapia maritimă lipsește. Plagele dar sunt maĭ puțin excitante, ceia ce ar conveni puțin nervoșilor, în schimb însă sunt nisipurile carĭ fac viața imposibilă aproape.

Coastele Mediterane nicĭ nu pot constitui stațiunĭ maritime, ci numaĭ climaterice. Dovadă e că la Cannes și alte stațiunĭ sanitare, unde e o plagă excelentă, oameniĭ nicĭ nu fac băĭ aproape de loc. Aci lipsește și aierul maritim pentru că vênturile sunt continuŭ de la Nord, și reacțiunile măreĭ, aceasta nefiind agitată și avênd o temperatură înaltă, ceia ce nu determină reacțiunile.

Venim la coastele Măreĭ Negre.

Carĭ sunt vînturile predominante, am putea zice constante, ale acesteĭ mărĭ? Vînturile de Nord, Nord-Est și Sud Est.

Ce coaste suflă, după un parcurs enorm pe o suprafață marină? Negreșit coastele de la Sulina și până aproape de Constantinopol. De la Sulina însă, până la Baliza Engleză, nu avem stațiunĭ maritime pentru că până aci încă e un amestec cu apa Dunăreĭ. De la Baliza începe stațiunile maritime și merg înainte o bună parte din coastele Bulgarieĭ. Maĭ departe căldurile sunt prea puțin suportabile.

Decĭ Constanța și Mangalia sunt pe această coastă, cele maĭ excelente stațiunĭ maritime și cele dintâĭ din Europa.

Aci nu sunt nisipurile Oceanuluĭ și Mărilor de Nord.

Temperatura nu e atât de rece ca pe țărmul Măreĭ de Nord.

Atmosfera Măreĭ Negre e foarte agitată și aerul e foarte încărcat de ozon, *maĭ mult chiar de cât în pădurile de brad.*

Vînturile constante sunt cele de Nord, Nord Est, Sud-Est, decĭ vînturĭ carĭ trec peste o suprafață largă marină.

Apa măreĭ continuŭ agitată.

Decĭ aeroterapie și idroterapie marină, complectă.

***

Pare că lumea a înțeles, împotriva stîngācieĭ unor medicĭ, să părăsească băile marine streine. Dacă în anul acesta nu avem atâta *noblețe*, în schimb însă avem foarte multă lume cultă și cu simț sănătos. Nicĭ nu se aștepta Constanța la atîta afluență.

Ceia ce constatăm însă cu părere de rĕŭ e lipsa complectă de cunoștință asupra condițiunilor științifice în carĭ trebuește făcută cura marină. E rĕŭ că nu se consultă medicĭĭ din localitate. Băile de mare sunt arme cu două tăișurĭ, ele pot vătăma dacă nu se fac cu rațiune. Despre aceasta voiŭ da câte-va relațiunĭ în corespondența viitoare.

***

Cerem o poliție morală a băilor. Unele Doamne abuzează de poziția D-lor, își scald băețiĭ de câte 12—15 anĭ alăturĭ de celelalte femeĭ.

***

Ațĭ primit câte-va corespondențe de aci, semnate *Georgescu*. E un nume real saŭ fictiv, puțin importă. Cum adesea am ținut ca o onoare de a vĕ servi cu relațiunĭ maĭ importante de aci, relațiunĭ cu caracter de interes general științific saŭ social, și cum n'am făcut mister de aceasta, sunt bănuielĭ că așĭ fi autorul corespondențelor D-luĭ Georgescu.

Pentru că în ultima maĭ ales se calomniază și excelentul meŭ amic D. Dr. Pelissier, aĭ căruia părințĭ sunt românĭ neaoșĭ, din Bărlad; pentru că se vorbește încă și de ofițerĭ de valoare pentru care am perfectă stimă, vĕ rog ca sub controlul D-stră ca oamenĭ de înaltă onoare, să'mĭ dațĭ voie a declara, că nu sunt autorul corespondențelor Georgescu și Euxinus (nu Pont-Euxin.)

Furtuna.

PROFILURI

UN PESIMIST

Greoiŭ la mers ca și la vorbă
Dar maĭ greoiŭ la cugetare,
In orĭ și ce cu toate astea
Ca și la creier el e tare.

Cu nasul lung ca și vederea,
Cu pieptul larg al unuĭ taur
Grozav străluce.... orĭ când are
Pe el un nasture de aur.

Cu ast-fel de calitățĭ firește
Că merge adesea prin saloane,
Căcĭ nasul lung și limba scurtă
En vogue este la cocoane.

* * *

Maĭ ierĭ, mĕ hârșia tramvaiul
Către un prietin în durere,
Când mĕ trezesc c'o lighioană
Ce-mĭ bate pulpa cu putere:

—„Tot gânditor!“ îmĭ strigă dânsul
Lovindu-mĭ iarăși biata pulpă—
„Te știŭ poet și de aceea.
„Nu'țĭ fac din asta ție o culpă...

„Dar orĭ și cum, socot că trebuĭ
„Să nu neglijĭ nicĭ pe prietenĭ...
„Poftim! Cum vreĭ să placĭ la fete
„Când tu mustățile nu'țĭ peptenĭ!..“

„De-aĭ fi maĭ gras, maĭ plin la față,
„Maĭ zâmbitor... aĭ fi plăcut;
„Pe când așa.. Parol, de mine,
„In vecĭ veĭ fi nepriceput!

—„Aĭ fost la băĭ? i-am tăiat vorba;
—„Nu...'nchipue-țĭ de ce n'am fost:
„M'amorezasem chiar de a bine
„De o uvrier'... așa-ĭ că-s prost?!

„Dar ce-ĭ maĭ nostim în aceasta,
„Mĕ jur prin cap că nicĭ te taie:
„Chemându-mĕ la o întâlnire
„A pus să-mĭ tragă o bătaie!...

„Atuncĭ pricepuĭ eŭ rostul
„Partiduluĭ socialist,
„Că lumea s'a stricat cu totul.....
—„Și acum ce facĭ?....
— „Sunt pesimist!“

Kix

COMUNICATUL LUI ILARIU

Citim în *Voința Națională*:

Erĭ, ministerul de rĕsboiŭ dă un comunicat, care avea trebuință de un adevĕrat comunicat; azĭ ministerul domeniilor dă un comunicat care are trebuință de o dușe.

Nu e destul batjocură că avem un om ca Ilariu ministru, maĭ suntem forțațĭ acum să'ĭ citim și comunicatele.

Un ziar din Capitală a scris că cu ocaziunea vînzăreĭ moșieĭ Deleanca saŭ Dridu, s'a călcat legea vînzăreĭ bunurilor Statuluĭ și regulamentul eĭ.

O denunțare în regulă s'a făcut, scrisă și subscrisă, și cu punctele denunțate, foarte bine precizate.

Ministerul domeniilor a numit o anchetă.

Ce a constatat această anchetă nu știm, *căcĭ ministerul n'a publicat constatările eĭ*, dar relativ la această afacere dă un comunicat, și constatările comisiuneĭ, pe carĭ nimenĭ nu le cunoaște, servă drept argument pentru a vorbi, în comunicatul sĕŭ, de.... *libertatea preseĭ și de pactul nostru fundamental!*

Ar crede cine-va citind acel comunicat că l'a scris ipistatul din „Noaptea Furtunoasă“ a luĭ Caragiali.

Să spunem de la început că noĭ nu ne am ocupat de vînzarea moșielor Deleanca, că dacă am auzit că se numește anchetă am așteptat rezultatul eĭ, și că în afacerea aceasta nu vrem să știm de cât un singur lucru: aplicatu-s'a, da saŭ ba, legea și regulamentul; vrem să știm dacă, da saŭ ba, s'aŭ dat loturĭ la strĕiniĭ neîmpământenițĭ, la oamenĭ carĭ n'aŭ drept a lua pămînt; atât și nimic maĭ mult.

Eĭ bine, acest lucru, singurul care poate să intereseze opiniunea publică, n'a fost încă lămurit, căcĭ rezultatul ancheteĭ, procesul-verbal dresat la fața loculuĭ saŭ raportul comisiuneĭ de anchetă către ministru n'a fost publicat.

Ce face însă Ilariŭ? Vorbind despre demisia D-luĭ Hociung, lucru care privește maĭ mult pe un particular de cât pe public, și despre oare-carĭ denunțărĭ pentru carĭ spune că are de gând să numească alte anchete, vine, și în mod cu totul incidental, vorbește de afacerea de la Dridu, pentru a o mesteca în frazele luĭ Ghiță Ipistatul.

Ascultațĭ proza D-luĭ Ilariŭ:

«Ministerul nu cere maĭ bine de cât a fi luminat spre a se pune odată capăt denunțărilor calomnioase; însă luminațĭ vrem a fi pe temeiurĭ de probe nerecusabile. In alt-fel, cauza adevĕruluĭ se deservește, iar publicul este indus în eroare Ast-fel s'a întâmplat în afacerea vênzăreĭ moșieĭ Dridu. In adevĕr, principalul rezultat al ancheteĭ de la Dridu a probat până și celor maĭ rĕĭ voitorĭ, că *a abuza nu este a uza* de un drept; că o parte a preseĭ, persistâăd pe calea în care a intrat, în loc de a combate abuzurile, abuzează însășĭ ea de libertate. Și nu aceasta a fost ținta Adunărilor mume în 1857, și a generațiunilor ce 'ĭ aŭ preces și succedat, când s'a cerut libertatea preseĭ ca un paladium și ca un corectiv al tuturor drepturilor și datoriilor înscrise în Constituțiunea noastră, —acest pact sacru la care orĭ-ce român trebue să țină ca la tot ce are maĭ scump.»

Cine nu pufnește de rîs citind aceste fraze sforăitoare, înjghebate așa de prost și aruncate fără nicĭ un căpătâĭ.

Frazele ca și ministrul și ministrul ca și frazele.

DICȚIONARELE GEOGRAFICE ROMÂNE

Sunt câțĭ-va anĭ de când D. G. I. Lahovari, consilier la înalta curte de Compturĭ, se ostenește cu o sârguință de care puținĭ Românĭ se pot lăuda spre a întocmi un dicționar Geografic complect al Românieĭ.

Munca sa personală întrece cu mult sacrificiile ce câte-va persoane aŭ făcut și fac pe fie-care an, oferind premiĭ pentru ajungerea cu succes la sfârșitul acesteĭ gigantice și prea folositoare opere.

Ultimul numĕr al Buletinuluĭ societățeĭ Geografice Române cuprinde o conferință a D-luĭ Lahovari, însoțită de o hartă a Oltuluĭ. Legendele culese de D. Lahovari, după Valea Oltuluĭ, sunt pline de farmec și credem că ele dac'or fi citite vor maĭ desmetici puțin pe aceĭ care nu cugetă de cât la aceea ce aŭ vĕrut și auzit în streinătate, uitând că pe pământul Românieĭ, nimenĭ nu poate face un pas fără ca locul pe care a călcat să nu aibă istoricul saŭ legenda luĭ.

Iată câte-va din aceste legende:

Bărbațĭ iluștrii.—„Oltenia“ a fost cuibul privilegiat al eroilor neamuluĭ nostru; este cunoscut că ceĭ maĭ însemnațĭ bărbațĭ, care aŭ ilustrat istoria noastră eraŭ Oltenĭ. — Oltean a fost Mihaĭ Viteazu, el și toțĭ tovarășiĭ luĭ de lupte, Radu Calomfirescu, frațiĭ Buzescĭ, Popa Farcaș etc. Oltenĭ aŭ maĭ fost Mateiŭ Basarab, Tudor Vladimirescu, Lupu Mehedințeanu, etc. Oltean era Jianul și maĭ toțĭ haiduciĭ, pe care îĭ cântă baladele populare. Oltean a fost și legendarul Banul Mărăcine. In timpurile maĭ recente Oltenia a dat doĭ „Domnĭ“ țăriĭ Româneștĭ, pe Bibescu și pe Barbu Știrbeĭ. Generalul Magheru, generalul Tel încă eraŭ născuțĭ în Oltenia. Mare parte din familiile noastre vechĭ și istorice din care unele dispărute astăzĭ își trag origina din Oltenia. Am aci o listă de aceste familiĭ, enumĕrate în raporturile oficiale la ocuparea Olteniei de către Austriacĭ, așa dar înainte de epoca Fanarioților, și iacă ce nume găsim: (1)

Familiĭ Oltenescĭ. — Amărăscĭ — Argintoenĭ — Bălăceștĭ — Bengeștĭ — Berendeĭ — Bibescĭ — Bîrsesci — Bojorenĭ— Brăiloĭ—Brătășenĭ —Buzescĭ — Căzănescĭ Cernăienĭ—Columbenĭ—Dobricenĭ — Fălcoeniĭ — Fărcășenĭ —Filișenĭ — Glogovenĭ — Grecenĭ — Ipcenĭ — Livezenĭ — Măldărescĭ — Milescĭ — Obedenĭ — Olăneștĭ — Oteteleșenĭ — Păienĭ — Pârĭienĭ —Pârscovenĭ — Pleșoenĭ — Plopșorenĭ — Poienarĭ — Prisăcenĭ — Romaneștĭ — Roșiani — Rudeni — Seulescĭ — Slăvitescĭ— Socotenĭ — Șomăneștĭ — Știrbey — Strâmbenĭ — Tetoienĭ — Vlădestĭ — Vlădoienĭ — Urdărenĭ — Zătrenĭ etc. Cum vedem, numaĭ nume curat româneștĭ.

Cântece Olteneștĭ. — De aceia și poezia populară îĭ cântă pe toțĭ; ast-fel pe Mihaĭ-Viteazu, marele nostru Oltean:

«Auzita'țĭ de-un *Oltean*,
«De-un *Oltean*, de-un Craiovean,
«Ce nu'ĭ pasă de Sultan?
. . . .
»Auzita'țĭ de-un Mihaĭ
«Ce sare pe șapte caĭ
«De strigă Stambulul vaĭ?
. . . .
«Spue rîul cel *Oltean*,
«Spue valul Dunărean,
«Și codrul Călugărean
«Câte lupte aŭ privit,
«Câte oștĭ aŭ mistuit
«Câte oase aŭ înălbit (2)
. . . .

astfel pe Tudor Vladimirescu:

«Tudor, Tudor, Tudorel,
«Dragu mamiĭ voinicel!
«De când mama ți-a lăsat
«Și *Oltenĭ* ți-aĭ adunat (3)
. . . .

ast-fel pe Jianu și alțĭ haiducĭ:

«N'ațĭ auzit de un Jian,
«De-un Jian, de-un *Oltean*,
«De un hoț de căpitan
«Care umblă prin pădurĭ
«Cu doĭ-spre-zece pandurĭ
«Cu ghiebe și cu poturĭ?
. . . .
«Iar Jianul înțelegând
«Cele ce'ĭ treceaŭ prin gând
«Se îndruma spre *Olt* fugând,
«Când la *Olt*, *Oltu* 'ĭ umflat
«Că la munte l'a ploat.
. . . .
«De cât să mĕ rog de prost
«Ca să dea podul în rost
«Maĭ bine cu murgu 'n not,
«Că și el e puiŭ de *Olt* (1)
. . . .

saŭ *Mehedințeanul*:

«Frunză verde magheran,
«Voinicel Mehedințean,
«Sunt născut pe frunză de fag,
«Ca să fiŭ la lume drag.
«Și's scăldat de mic în *Olt*
«Să mĕ fac viteaz de tot (2)
. . . .

saŭ *Haiducul*:

. . . .
«Măĭ podare trage podul,
«Să nu trec prin apă *Oltul*,
«Ca mi-e murgul cam nebun,
«Trece *Oltul* ca pe drum,
«Foaie verde treĭ granațe,
«Trecuĭ *Oltul* jumĕtate,
«Ciocoiĭ mĕ 'ntreabă de carte
«Eŭ le-arăt flinta la spate
«Să citească de se poate (3)
. . . .

Pe legendarul *Banul Mărăcine*, l'a cântat neperitorul nostru poet Alexandri în duioase versurĭ:

«Sus la munte ninge plouă,
«La Craiova pică rouă.
«Din aĭ nopțiĭ ochĭ cereștĭ,
«Și din ochiĭ omeneștĭ,
. . . .
«Banul tînĕr Mărăcine,
«Căruĭ *Oltul* se închină
«De pe malu'ĭ a plecat,
«P'un fugar ne'ncălecat.

Banul Mărăcine ajunge la Paris și se prezintă la Filip de Valois:

—«Eŭ sunt Banul Mărăcine,
«Căruĭ *Oltul* se închină—

Regele Franțiĭ îl îmbrățișează și îĭ zice

—«Ține spada mea în dar
«Brav marquise de Ronsard! (4)
. . . .

Cesar Boleac încă a cântat viteaza *Oltenie* în versurĭ de un farmec nespus:

«Asta e țara cea zîmbitoare,
«Asta'ĭ câmpia cea roditoare,
«Ce 'ntâiŭ pe dênsa holde-auresc;
«Asta'ĭ ținutul de vechĭ costume,
«Ce *Oltul*, Jiul, rotind în spume,
«Ca sentinele îl ocolesc! (5)
. . . .

Oltul cu furioasele luĭ valurĭ este de multe orĭ un obstacol neînvins pentru întâlnirea inimilor îndrăgostite; ca un al doilea Hellespont, el a făcut multe victime, a înghițit mulțĭ Leandriĭ; de aceea îl și blesteamă cu foc flăcăiĭ și fetele:

«*Oltule, Olteţule!*
«Secați-ar pîraele,
«Să crească dudaele,
«Să trec cu picioarele,
«Oltule, rîŭ blestemat
«Ce viĭ așa turburat,
«Și te repezĭ ca un Zmeŭ
«De'mĭ oprești pe Nițul meŭ!
«Schimbățĭ, schimbățĭ apele,
«Slăbeștețĭ vârtejele,
«Să'țĭ văd petricelele,
«Când trec fetișoarele,
«Să le spelĭ picioarele! (6)
. . . .

saŭ:

. . . .
«Oltule! pe malul tĕŭ
«Crească-ar iarba și dudĕŭ
«Ca să pască murgul meŭ.
«Oltule, căine spurcat,
«Ce viĭ mare turburat
«Și cu sânge-amestecat?
. . . .
«Oltule! rîŭ blestemat!
«N'avușĭ grije de păcat (7)
. . . .

Vĕ cer scuze pentru această lungă digresiune, voiŭ căuta a fi maĭ scurt în cele ce urmează; dar am ținut să motivez predilecțiunea mea pentru „Olt“, să nu se

1) Vez: Hurmuzaki, Vol. VI Pag. 320.
2) V. Alexandri, Poesiĭ populare, Bucureștĭ, 1867 pag. 214.
3) V. Alexandri. Poesiĭ populare, Bucureștĭ. 1867 pag. 216.

1) Vas. Alexandri, Poesiĭ populare, Bucureștĭ, 1867, pag. 159.
2) Vas. Alexandri, Poesiĭ populare, Bucureștĭ, 1867, pag. 293.
3) G. Dem. Teodorescu, culegere de poesiĭ populare Române, Bucureștĭ, 1885, pag. 293.
4) Vas. Alexandri, «Banul Mărăcine».
5) Cesar Boleac, poesiĭ naționale, Paris, 1857.
6) Vas. Alexandri, Poesi popularei Bucureștĭ, 1867.
7) Vas. Alexandri, Poesiĭ populare, Bucureștĭ, 1867 p. 291.

FOIȚA ZIARULUI „ADEVĔRUL“

MYRT (4)

DIN MOLDOVA

(Urmare și finit)

Apoĭ intrând în mijlocul pădureĭ găs o groapă și aci făcu deasupra-ĭ un fel de acoperiș de crăcĭ peste care puse frunze așternu în lăuntru iarășĭ frunze uscate peste care aruncă sumanul sĕŭ. Eși după aceia din pădure luându-șĭ pușca cu el.

Toată noaptea se buciumă; spre ziuă intră iar în pădure, merse la colibă și se culcă. Era soarele sus pe cer când se trezi; sări în sus și cum foamea îl răsbise, eși prin cel-l'alt capăt al pădureĭ spre păpușoĭ; rupse din ogor câțĭ-va și apoĭ se întoarse iar la colibă, de frică să nu-l vadă cine-va. Făcu foc, cu uscăturĭ, fripse câțĭ-va păpușoiŭ și mâncă.

Ast-fel își petrecu două sĕptămânĭ în mijlocul pădureĭ. In sat însă toțĭ se găteaŭ de nuntă. Pe sĕrmanul Ion îl uitase cu toțiĭ afară de măsa și de Moș Vasile care necontenit îl întrebaŭ și-l căutaŭ.

Cu două zile maĭ nainte de nuntă, cuconașul plecă la târg dis de diminiață, păn nu rĕsări soarele și trebuia cu seara să se întoarcă negreșit.

Drumul trecea printre pădure și ogor; Ion tocmaĭ voia să fure câțĭ-va popușoiŭ când zărind trăsura se dete maĭ înnăuntru pădureĭ ca să nu-l vadă; iar când trăsura nu se maĭ vĕzu, eși de culese popușoĭ, de astă-dată luând maĭ mulțĭ ca de obiceiŭ; după ce veni în pădure îĭ pârjoli la foc pe toțĭ și îĭ puse în torbă; Incărcă pușca cu gloanțe, își așeză pălăria într'o creangă, și mergênd la vre-o șaĭ-zecĭ pașĭ de ea, o ochiĭ și trase foc; aproape toate gloanțele isbiră pălăria bortilind'o de tot; Ion era pușcaș bun și toțĭ din sat știaŭ că pasărea fie de jos, fie din sbor nu-ĭ scăpa nicĭ odată.

Când vĕzu el că și de astă dată nu dase greșit, pentru prima oară de când fugise din sat, zîmbi mulțumit.

Către seară, încă din noŭ pușca, luă sumanul și torba precum și lucrurile ce maĭ avea în colibă, o dărîmă pe această și merse la marginea pădureĭ spre drum se puse jos și așteptă; câte-va case maĭ treciaŭ spre sat.

Se înserase de tot și drumul deveni tăcut.

Era cea maĭ frumoasă noapte de toamnă; cerul era senin luna răsărise de mult, și făcea o lumină ca ziua; totușĭ părea tristă natura, trist se auzea și glasul păsărelelor de noapte, care din când în când speriate sburaŭ în jurul singurateculuĭ, cobind a plâns și jale!

Vaĭ cum se naște omul și trăește un timp cu gândurĭ bune, și cum un moment de nenorocire îl face ucigaș!

Ion are ochiĭ roșiĭ parcă-s numaĭ sînge; fața-ĭ e vênătă; se vede cum în el se petrece o luptă. . . . . vedeniĭ îngrozitoare îĭ trec pe dinainte, el nu ar maĭ cunoaște nicĭ pe măsa, nicĭ chiar pe Floarea.... ar cunoaște însă pe acel ce i-a înveninat inima, pe acel ce i-a furat fericirea!

De o dată gândirile-ĭ sunt oprite în loc..... un tropot de caĭ se aude în depărtare; se scoală repede, strânge sumanul roată și-l pune după gât, agață și torba; se dă apoĭ pe marginea pădureĭ, așezându-se în dosul unuĭ copac gros, pușca o ține în mână, cucoșul e ridicat.

In acest timp trăsura se apropie de tot; Petrică ajungênd în dreptul pădureĭ și cum drumul urca puțin, porunci vizitiuluĭ să lase caiĭ la pas ca să meargă încet.

Nicĭ o presimțire nu avu; din contră rîdea și vorbia cu veselie fel de fel de glume.

Maĭ nainte însă ca trăsura să ajungă în dreptul copaculuĭ, Ion ridică încetinel pușca, ochiĭ mult și trase. O groasnică detunătură se auzi pierzîndu-se în depărtare și feciorul boeruluĭ fu isbit drept în piept; vizitiul plin de groază sări de pe capră alergând prin ogorul de popușoiŭ spre sat și strigând cât îl lua gura: Sărițĭ oamenĭ bunĭ; iar caiĭ speriațĭ începură să fugă pe drum tot înainte spre curte, purtând pe bietul Petrică a căruĭ cap să plecase pe spatele trăsureĭ; In fuga lor cea mare și la colțul ogoruluĭ uede drumul cotește și de unde se vĕd și casele boereștĭ, caiĭ resturnară trăsura și așa o târâră până la poarta curțeĭ care era închisă.

Acasă așteptaŭ încă de mult întoarcerea Cuconașuluĭ de la târg, așa că auzind trăsura la poartă, cu toțiĭ eșiră întru întîmpinare. Mare le fu spaima când deschizênd poarta vĕzură trăsura resturnată, caiĭ plinĭ de spumă și cu streangurile rupte, iar de vizitiŭ și Petrică nicĭ urmă.

Inspăimântațĭ, boieriĭ urmațĭ de slugĭ o luară la fugă pe drum în sus, căutând unde s'o fi resturnat trăsura și daca nu s'a întâmplat vre-o primejdie cui-va.

Spre capătul ogoruluĭ, găsiră pe băiat trântit cu fața în jos și nemișcat. Atuncĭ începură țipete de se resunaŭ văile.

Cum era noapte și sângele intrase în haina, nimenĭ nu vĕzu că Petrică era împușcat, ci toțĭ crezură că e leșinat din cauza cădereĭ. Pe când părințiĭ și o parte din slugĭ îl ridică purtându'l spre casă, câțĭ-va argațĭ maĭ căutară în sus ca să găsească și pe vizitiŭ care după cum toțĭ credeaŭ i se întâmplase și luĭ ca și cuconașuluĭ; însă după ce umblară cât-va în zadar, se întoarse înapoĭ. Când intrară în casă și desbrăcară pe Petrică de haine, dete peste sânge care iar începu să curgă cu putere; iar când se auzi că vizitiul nu aŭ fost găsit și că băiatul e împușcat nu maĭ stătu nimenĭ la îndoială că făptuitorul nu era altul de cât Vizitiul. Un călăreț fu trimis în fuga caluluĭ la târg ca să aducă un Doctor, pe când în casă nu se maĭ auzea de cât plânsete și răcnete de ți se rupea inima.

Când Doctorul veni și cercetă cu băgare de seamă rănile, spuse că nu maĭ e nicĭ o nădejde de scăpare, băiatul nu e încă mort dar că peste puțin nu va maĭ trăi; în adevĕr către ceasurile două noaptea rănitul începu să miște puțin și cea din urmă oară; muri sĕrmanul Petre fără a fi avut norocul să-șĭ îmbrățișeze pe tatăl și pe mama, și fără să-șĭ maĭ vadă încă o dată pe aceia pentru care murise!

In timp ce se petreceaŭ acestea la curte, săteniĭ fură scoșĭ din case de strigătele vizitiuluĭ; și fără a maĭ asculta vorbele acestuia, plecară în fuga la curte, iar de aci la locul unde se sĕvêrșise o-

crează că numaĭ un simţimênt egoist m'a făcut să'l aleg între marele noastre rîurĭ ca Prutul, Siretul, Jiul, Argeşul şi altele (1).

Mon. Cozia. — După câte-va cotiturĭ ale Oltuluĭ, pe ţĕrmul sĕŭ drept, nu departe de Turnu. întâlnim vestita monastire Cozia, această monastire-cetate zidită de bĕtrânul Mircea-Vodă sunt acum 500 de anĭ trecuţĭ! Istoria monastireĭ Cozieĭ este o adevĕrată epopee sîngeroasă de 500 de anĭ; sub zidurile sale aŭ trecut nenumĕrate oştirĭ de toate naţionalităţile, Turcĭ, Nemţĭ, Ungurĭ, Ruşĭ, Eteriştĭ, Grecĭ, etc. Sub zidurile Cozieĭ şi în întru monastireĭ aŭ curs şiroae de sânge omenesc, care a roşit undele spumegânde ale bĕtrânuluĭ rîŭ; biserica a fost jefuită, mormintele marilor Domnĭ aŭ fost profanate şi ecoul munţilor a repetat în nenumĕrate rândurĭ urgia armelor tunătoare, jalea şi strigătele nevinovatelor victime.

In secolul trecut şi în prima jumĕtate a seculuĭ actual, monastirea Cozia a servit de adăpost numeroaselor familiĭ din Craiova, Râmnicu-Vâlceĭ şi restul Olteniĭ, care se întăreaŭ în monastire contra incursiunilor bandelor Turceştĭ. Aşa s'a întâmplat între altele, şi la anul 1839, în rĕsboiul dintre Imperialĭ şi Turcĭ, când aceştĭ din urmă pătrunseră până la Cozia, jefuind şi prădând tot ce le venea în cale şi luară robĭ familiile refugiate în monastire, între care şi pe familia Jienilor, din care s'a tras vestitul haiduc Jianu. La 1788, turciĭ ajutaţĭ de armata română condusă de Nicolae Mavrogheni Vodă, bătură aci la Cozia pe Prinţul Coburg şi îl siliră să reintre în Ardeal. Maĭ târziŭ, în vara anuluĭ 1821, după uciderea luĭ Tudor Vladimirescu şi înfrîngerea Eteriştilor de către trupele turceştĭ la Zăvidenĭ şi la Drăgăşanĭ, Ipsilanti, urmărit de turcĭ, se refugiă în monastirea Cozia şi de aci trecu în Transilvania; atuncĭ monastirea şi familiile refugiate acolo şi prin prejur deveniră prada zavergiilor şi în urmă a turcilor, care deteră foc monastireĭ, desgropară sfintele morminte ale luĭ Mircea şi altor Domnĭ, crezând a găsi într'ânsele comorĭ ascunse, şi comiseră fot felul de grozăviĭ. Astă zĭ se vĕd încă sfiintele icoane împuşcate şi sgâriate şi ochiĭ sfinţilor scoşĭ de pistoalele şi iataganele acestor fanaticĭ.

Pe la anul 1846, Domnul Bibescu proiectă şi începu reparaţia monastireĭ şi ridicarea de palaturĭ domneştĭ, ca cele de la monastirea Dealuluĭ de lângă Têrgovişte. Evenimĕntele din anul 1848 şi abdicarea luĭ Bibescu, avură drept rezultat ca lucrările să înceteze şi zidirea începută să se ruineze înainte de a fi terminată. In anul 1879 monastirea luĭ Mircea-Vodă, Cozia, fu transformată în penitenciar, o sucursală a Ocnelor-Marĭ; în anul următor 1880, clopotele monastireĭ, acele clopote istorice care purtaŭ marca bĕtrânuluĭ Voevod, şi care în curs de cincĭ veacurĭ d'arândul îngânase glasul lor de aramă cu sgomotul murmur al Oltuluĭ, aŭ fost transportate la monastirea Argeşuluĭ, iar odoarele şi lucrurile cele maĭ preţioase s'aŭ adus parte la Episcopia de Râmnic şi parte la muzeul de antichităţĭ de aicĭ. Astă-zĭ vechia şi istorica monastire a Cozieĭ este prefăcută în *puşcărie* şi într'ênsa se adăpostesc peste 200 de făcătorĭ de rele. Monastirea Cozia, prin amintirile sale istorice, prin neîntrecuta sa poziţiune, merita o soartă maĭ bună! Nemuritorul Grig. Alexandrescu, a imortalizat, dacă se maĭ putea, acest sfânt locaş prin cunoscuta sa baladă: „*Umbra luĭ Mircea la Cozia.* 2)

«Ale turnurilor umbre, peste unde staŭ culcate,
«Către ţĕrmul din potrivă se întind, se prelungesc,
«Ş'ale valurilor mîndre generaţiĭ spumegate,
«Zidul vechiŭ al monastiriĭ, în cadenţă îl isbesc!
. . . .

In afară din monastire, la bolniţă, se află o bisericuţă zidită de Petru Vodă Cercel la anul 1584, de cărămidă netencuită, în stil bizantin, de o perfectă acurateţă.

Fărcaş. — Ce-va maĭ jos şi tot în judeţul Romanaţĭ la vărsarea Tesluiuluĭ în Olt, intrăm în satul *Fărcaş*, locul de naştere al popiĭ *Stoica din Fărcaş*, devenit maĭ în urmă tovarăş de arme şi unul din ceĭ maĭ agerĭ căpitanĭ aĭ luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

Astă-zĭ încă poporul de la ţară cântă vitejiile acestuĭ popă-eroŭ!

«Cântă Ciocârlia în vie
«Eŭ gândeam că'mĭ cântă mie
«Cântă luĭ Popa Fărcaş
«Care sare şapte paşĭ
«Ce ese din liturghie
«Taie Turcĭ câte-o miie!

saŭ:

«Popa Stoica din Fărcaş
«Care sare şapte paşĭ
„Moşul Fărcăşenilor
«Stie seama oştilor
«Cred şi p'a rĕsboaielor.
»El s'a lăsat de popie
»S'a apucat de vitejie
»A urât biserica
»Şi-a îndrăgostit sabia,
»A urât ciocanele
»Şi-a încins pistoalele
»Lasă toaca netocată
»Pleacă în rĕsboiŭ să se bată 1]
. . . .

1) Conferenţiarul este născut la Râmnicu Vâlciĭ pe Olt.

2) Meditaţiĭ, Elegiĭ etc, de Grig. M. Alexandrescu, Bucureştĭ, 1868.

1] V. Dicţionar geografic al jud. Romanaţĭ, pe Const. F. Locusteanu, Buc. 1889.

GUY DE MAUPASSANT

ZESTREA

Nimenĭ nu se mira de căsătoria advocatuluĭ Simon Lebrument, cu D-ra Jeanna Cordier. D-nu Lebrument cumpărând firma notariatuluĭ Papillon; 'ĭ trebuia banĭ ca să o plătească; şi D-ra Cordier avea vre-o treĭ miĭ de francĭ, n banĭ, în bonurĭ etc. D. Lebrument era un băiat frumos, avea şic, un şic de notar, un şic provincial, dar în fine un şic care se găsea foarte rar în Boutignyle-Rebours.

D-ra Cordier era şi ea o fată foarte drăguţă.

Ceremonia căsătorieĭ pusese tot oraşul Boutigny într'o mare desordine.

Se admira foarte multĭ tineriĭ căsătoriţĭ, carĭ merseră acasă să 'şĭ ascunză fericirea în domiciliul lor conjugal, hotărêndu-se ca dupĕ puţine zile să facă o călătorie la Paris.

In aceste câte-va zile trăiră o viaţă foarte liniştită şi fericită.

După patru zile D-na Lebrument îşĭ adora bărbatul. Ea nu maĭ putea să trăească un minut fără dênsul; trebuia dar să şează toată ziua lângă ea pentru ca să'l sărute să-l îmbrăţişeze, măngâindu-ĭ barba, măinele, nasul, etc. Ea se aşeza pe genuchiĭ luĭ, şi luându'l de urechĭ, 'ĭ zicea: „Deschide gura şi închide ochiĭ“. El deschidea cu încredere gura, închidea ochiĭ pe jumĕtate, şi primia de la ea un lung sărutat. La rândul sĕŭ o îmbrăţişa ş'o săruta de dimineaţa până seara.

* * *

Dupĕ sĕptămîna întâĭ el zise nevesteĭ sale:

— Dacă voeştĭ vom pleca la Paris marţea viitoare.

Vom face ca amorezaţiĭ carĭ nu sunt căsătoriţĭ, vom intra prin birturĭ vom merge pe la theatre, la concerte, în toate părţile.

Ea sări în sus de bucurie.

— Oh! da, da, să plecăm cât maĭ curênd.

— Şi de oare ce nu trebue să uităm nimic, înştiinţează pe tatăl tĕŭ să pregătească zestrea zise el; o vom lua cu noĭ şi voĭ plăti cu această ocasiune şi D-luĭ Papillon.

— Iĭ o voĭ spune mâine dimineaţă respunse ea.

Şi el o strânse în braţe începênd iar mîngăerele amoroase pe care dênsa le iubea atât de mult de 8 zile.

Marţea următoare, tatăl şi muma însoţiră la gară pe fiica şi pe ginerele lor carĭ plecaŭ în capitala Franciei.

Tatăl zise:

Eŭ vĕ jur că e foarte nesocotit să porţĭ atâţia banĭ în portofoliŭ. Şi tănĕrul notar surîse.

— Nu te nelinişti, dragă tată, sunt învĕţat cu ast-fel de lucrurĭ. Cred că ştiĭ, că în profesiunea mea se întâmplă foarte des să am la mine şi un milion.

Amploiatul găreĭ strigă:

Călătoriĭ pentru Paris în vagoane!

Amândoĭ se urcară într'un vagon unde se aflaŭ încă douĕ dame bătrâne.

Lebrument şopti la urechea soţieĭ sale:

— Plicticos lucru, nu voiŭ putea să fumez.

— Şi mie îmĭ displace aceasta, dar nu pentru că tu nu poţĭ să fumezĭ... zise ea.

Trenul fluera şi plecă. Mersul dură o oră, în care interval eĭ nu puteaŭ vorbi de cât lucrurĭ de puţină importanţă, de oare-ce bătrânele nu dormeaŭ. Indată ce fură în curtea găriĭ Saint-Lazare, advocatul Lebrument zise soţieĭ sale:

— Dacă voeştĭ scumpa mea, mergem maĭ întâiŭ să dejunăm pe bulevard, apoĭ ne vom întoarce să ne luăm bagajul să'l ducem la hotel.

— Oh da, haide la restaurant să dejunăm. E departe?

— Da, puţin cam departe, dar ne vom sui în omnibus.

Ea rĕmase foarte mişcată.

— De ce să nu luăm o trăsură?

— Ast-fel eştĭ tu econoamă, o trăsură pentru un drum de 5 minute, treĭzecĭ banĭ pe minut.

— E adevĕrat zise ea puţin cam ruşinată.

Un omnibus tocmaĭ trecea. Lebrument strigă:

— Conductor! eĭ conductor.

Trăsura cea grea se opri. Şi tênărul avocat, împingând pe femeea sa, îĭ zise foarte iute:

— Dute înăuntru, eŭ mĕ urc pe imperial să fumez o ţigară înaintea dejunuluĭ.

Ea nu avu timp să rĕspunză; conductorul, care o ajutase să se urce în omnibuz o aşeză înăuntru pe o bancă. şi uitându-se cu multă tristeţe prin geam, vĕzu picioarele bărbatuluĭ eĭ care se urca sus pe imperialul omnibusuluĭ.

Rĕmase ast-fel nemişcată între un om gras care fuma dintr'o lulea şi o bătrână care mângâia un căţel.

Toţĭ ceĭ-l'alţĭ şedeaŭ dar nu vorbeaŭ. înăuntru era un băiat de băcánie, un cârciumar, douĕ femeĭ bătrâne şi maĭ multĭ ştrengarĭ.

Geamurile omnibusuluĭ se clătinaŭ. roatele făceaŭ un sgomot mare, ast-fel că maĭ toţĭ din năuntru adormise.

Tânăra rĕmase nemişcată.

— De ce n'a venit cu mine înăuntru? îşĭ zise ea tristă. Putea foarte bine să nu fumeze acum.

Omnibusul mergea, dar mereŭ era oprit de călătorĭ carĭ se dedeaŭ jos.

— Nicĭ nu credeam să fie aşa departe, se gândi Jeana.

In fine uniĭ se urcaŭ în omnibus alţiĭ se dedeaŭ jos. El mergea pe stradele cele lungĭ, se oprea la toate staţiunile, şi mergea iar.

— Ce departe e! îşĭ zise Jeana. Orĭ poate că el a adormit acolo sus! Căcĭ e foarte ostenit de câte-va zile.

Puţin câte puţin vagonul se goli. Ea rĕmase singură, cu totul singură. Conductorul strigă:

— Vaugirard!

De oare-ce ea nu se mişcă din loc, el repetă:

— Vaugirard!

Ea îl privi, înţelegând că el striga pentru dânsa, fiind-că nu maĭ era nimenĭ în vagon. Omul zise pentru a treia oară:

— Vaugirard!

Atuncĭ ea întrebă:

— Unde suntem?

El rĕspunse foarte supărăcios:

— Suntem la Vaugirard, am strigat de 20 de orĭ.

— Şi e departe de Bulevard?

— Care bulevard?

— Bulevardul Italienilor.

— L'am trecut de mult!

— Ah! Dacă eştĭ bun anunţă pe bărbatul meŭ?

— Bărbatul D-tale? Unde e?

— E pe imperială.

— Pe imperială! ea e de mult goală.

Ea se înspăimântă.

— Cum se poate? Este imposibil. El s'a urcat cu mine împreună. Caută bine; trebue să fie sus acolo!

Conductorul începu să fie obraznic.

— Haide, metitică, destulă conversaţiune, un om perdut, zece găsiţĭ. Dăte jos, s'a isprăvit.

O să găseştĭ altul pe stradă.

Cu lacrimĭ în ochĭ ea zise:

— Dar, D-le, te înşelĭ. El avea un mare portofoliŭ sub braţul sĕŭ.

Amploiatul începu să rîză:

— Un portofoliŭ. Ah! da, s'a găsit jos la Madeleine.

Vagonul se opri. Ea se dete jos şi se uită pe imperiala omnibuzuluĭ care era gol de tot.

Atuncĭ lacrămile o cuprinse şi începu să plângă şi fără să se gândească că o aude cine-va, ea zise:

— Ce să fac?

Inspectorul biurouluĭ se apropiă?

— Ce este?

Conductorul rĕspunse râzând:

— E o doamnă pe care bărbatul eĭ a lăsat'o în drum.

— Bine, nu e nimic, D-ta ocupă-te de serviciul D-tale; şi el pleca.

Atuncĭ ea începu să meargă, foarte tristă, foarte gânditoare de ceea-ce i se întâmplase. Unde să se ducă? Ce să facă? Ce i s'o fi întâmplat luĭ?

Avea în buzunar doĭ francĭ. Către cine să se adreseze? Către cine să se plângă? De o dată îşĭ aduse aminte de vĕrul eĭ Barral, sub-şef de biuroŭ la marină.

Se urcă într'o trăsură şi se duse la el. Il întâlni tocmaĭ plecând la serviciŭ. Purta asemenea, ca şi Lebrument o servietă de piele neagră sub braţ.

Ea sări jos din trăsură.

— Enric! strigă ea.

El se opri foarte mirat.

— Jeanna?.... aici?.... singură?.... ce facĭ, de unde viĭ?

Ea murmură cu ochiĭ plinĭ de lacrimĭ.

— Bărbatul meŭ s'a perdut acum.

— Pierdut, unde?

— Pe un omnibus.

— Pe un omnibus?... Ah!...

Şi ea 'ĭ povesti plângând, întâmpinarea.

El o ascultă, se gândi şi zise:

— Azĭ dimineaţa era liniştit?

— Da.

— Bine. Avea cu el ceva banĭ?

— Da. Avea toată zestrea mea.

— Zestrea D-tale?... toată?...

— Da, toată... pentru a plăti firma ce o cumpărase.

— Eĭ bine dragă verişoară, bărbatul D-tale, sigur că a fugit în Belgia.

Ea nu înţelegea nimic; îngână numaĭ. Bărbatul meŭ... zicĭ?...

— Zic că ţi-a furat zestrea..... şi iată tot.

Ttremurând ea zise:

— Aşa dar este. . un mizerabil!...

Apoĭ nemaĭ putând sta, se aruncă la picioarele vĕruluĭ eĭ plângênd.

Lumea se îngrămădi. El o luă încet şi o duse acasă, urcă cu ea scările, şi pe când servitoarea deschidea uşa, el ordonă:

— Sofie, aleargă la restaurant şi poruncеşte un dejun pentru douĕ persoane. Nu mĕ duc astă-zĭ la biuroŭ.

Armand

---

morul, conduşĭ de vizitiŭ care încă tremura de groază.

Toate căutările lor fură în zadar.

A doua zi sosi din oraş Procurorul şi începu să cerceteze cele întâmplate; din depunerile atât ale boerilor, ale Floareĭ, din ceia ce ştiură eĭ şi din ceia ce putu să se maĭ afle de la sătenĭ, bănuiala căzu asupra luĭ Ion flăcăul fugit din sat, care după cum zicea Procurorul, a sĕvêrşit omorul în înţelegere cu vizitiul. Acesta fu ţinut închis timp de o lună şi jumĕtate până când prinzându-se Ion şi acesta mărturisindu'şĭ singur crima, vizitiul fu eliberat.

Ion fugise îndată, după sĕvêrşirea crimeĭ, prin pădure şi în partea opusă satuluĭ; apoĭ intră în oraş tocmaĭ către dimineaţă; în oraş a stat treĭ sĕptămânĭ neturburat de nimenĭ, când dorul de a vedea pe Floarea îl readuse iar spre satul sĕŭ. Aşa pribegi el prin preajma satuluĭ alte treĭ sĕptămânĭ, când fu prins în pădure de nişte sătenĭ ce venise la lemne. In tot timpul de o lună şi jumĕtate hrana luĭ fusese din pâne şi apă şi arare orĭ cumpĕra peşte orĭ carne când mergea în târg ca să şi le procure.

Era de necunoscut; păru-ĭ albise, ochiĭ intrase în fundul capuluĭ, slăbise de 'ţĭ era maĭ mare groaza să-l priveştĭ.

Nu maĭ avu norocul să vadă pe Floarea de cât o singură dată şi aceasta când a fost judecat. Ion fu osândit la muncă silnică pe viaţă. Când auzi sentinţa, scoase un gemăt surd, ochiĭ se umplură de lacrimĭ, şi fu scos aproape fără simţire din sală.

Nu putu face maĭ mult de cât douĕ lunĭ la Ocnă, căcĭ muri zdrobit fiind de nenorocirile ce i se întâmplase.

Floarea, după ce Petre fuse îngropat, plecă iar la tată-sĕŭ şi la mamă-sa, şi nu s'a maĭ măritat nicĭ o dată. Când cine-va o maĭ întreabă din trecut, ea nu rĕspunde nimic, dar lacrimile îĭ vorbesc maĭ mult de cât gura ar putea rĕspunde!

Tatăl eĭ nu a maĭ trăit mult după cele întâmplate, şi până a închis ochiĭ a spus mereŭ babeĭ: iacă presimţirea mea, vezĭ dacă nu maĭ ascultat!

Iar pe locul unde s'a întâmplat omorul stă şi azĭ o cruce lângă drum şi învechită de vremurĭ, îţĭ aminteşte de ceia ce s'a petrecut de mult!

Când trecĭ pe lângă dênsa, te coprinde un fior, părul ţi se ridică în cap şi fără să vreĭ strigĭ vizitiuluĭ să treacă maĭ repede de acel loc.

Casa de Schimb B. MARCU din *Strada Smârdan Nr. 15*, în faţa Bănceĭ Naţionale, spre poştă, ne comunică următoarele cursurĭ.

4% Renta amortisabilă	83 1/4
5% Imprumutul comunal (1883)	93 1/2
5% Imprumutul comunal (1890)	95—
5% Scris. funciare urbane	94—
5% Scris. funciare rurale	98 3/4
5% Renta amortisabilă	98 1/2
5% Scris. urbane de Iaşĭ	85—

MERSUL TRENURILOR

PORNESC DIN BUCUREŞTI:

Bucureştĭ-Iaşĭ, direct de persoane. — Pleacă din Bucureştĭ la ora 7 dim., din Ploeştĭ 8,58 dim., din Buzĕŭ 11,11 dim., din Rîmnicul-Sărat 12,11 p. m., din Focşanĭ 1,20 p. m., din Mărăşeştĭ 2,10 p. m., din Adjud 3,09 p. m., din Bacăŭ 5,18 p. m., din Roman 7 seara, din Paşcanĭ 8,49 s., soseşte în Iaşĭ 11.05 s. — Accelerat, pleacă din Bucureştĭ 9,35 seara, din Ploeştĭ 11,04 noaptea, din Buzĕŭ 12,54 noaptea, din Rîmnicul-Sărat 1,46 dim., din Focşanĭ 2,43 dim., din Mărăşeştĭ 3.20 d., din Adjud 4,13 dim., din Bacăŭ 5,57 dim., din Roman, 7,13 dim., din Paşcanĭ 8.40 dim., soseşte în Iaşĭ la 10,45 dim.

Bucureştĭ-Vasluĭ, Brăila-Galaţĭ, direct accelerat.— Pleacă din Bucureştĭ la 7.50 seara, din Ploeştĭ 9,42 seara, din Buzĕŭ 11,41 seara, din Rîmnicu-Sărat 12,39 s., din Focşanĭ 1,37 nóptea, din Mărăşeştĭ 2,15 noaptea, din Tecucĭ la 2,53 dim., din Bêrlad 4,23 dim., din Crasna la 5,28 dim., soseşte în Vasluĭ la 5,52 dim. spre Galaţĭ, din Buzĕŭ pleacă la 12 noaptea, din Brăila 2,31 noaptea, din Barboşĭ 3,22 d., soseşte în Galaţĭ 4 dim.

Bucureştĭ-Vêrciorova, direct accelerat. — Pleacă din Bucureştĭ 6,40 seara, din Titu 7,47 seara, din Piteştĭ 9,08 seara, din Costeştĭ 9,36 dim., Slatina 10,57 seara, din Piatra Olt 11,19 seara, din Craiova 12,24 noaptea, din Filiaşĭ 1,13 dim., din Turnu-Severin 3,10 dim., soseşte în Vêrciorova 3.32 dim. — De persoane pleacă din Bucureştĭ 8.10 dim., din Titu 9,39 dim., din Goleştĭ 11 dim., din Piteştĭ 11.37, din Costeştĭ 12,11 p. m., din Slatina 1,46 p. m., din Piatra Olt 2 29 p. m., din Craiova, 4,04 p. m., din Filiaşĭ 5,18 p. m., din Turnu-Severin 7,59 seara, soseşte în Vêrciorova 8,25 s.— Fulgerul pleacă din Bucureştĭ 4,03 seara, din Titu 5.06 seara, din Piteştĭ 6,22 s., din Slatina 8,07 dim., din Craiova 9,28 seara, din Filiaşĭ 10.15 seara, din Turnu-Severin 12,06 noaptea, soseşte în Vêrciorova 12,28 noaptea.

Bucureştĭ-Craiova, direct, persoane. —Pleacă din Bucureştĭ 2.48 p. m., din Titu 4.03 seara, din Goleştĭ 5.30 seara, din Piteştĭ 6 seara, din Costeştĭ 6.31 seara, din Slatina 8.32 seara, din Piatra 9.05, soseşte la Craiova 10.20 s.

Bucureştĭ-Piteştĭ, direct, persoane.—Pleacă din Bucureştĭ 6.45 d., din Titu 8.21 d., din Goleştĭ 9.44 d., soseşte la Piteştĭ 10.44 d.

Bucureştĭ-Galaţĭ, direct, persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 9.40 d., din Ploeştĭ 11.48 d., din Buzĕŭ 2.05 p. m., din Brăila 5.02 p. m., din Barboşĭ 5.59 p. m., soseşte Galaţĭ 6.35 seara.

Acelaşĭ tren spre Tecucĭ.—Pleacă din Buzĕŭ 2.15 p. m., din R.-Sărat 3.49 p.m., din Focşanĭ 7.48 seara, din Mărăseştĭ 9.02 seara, soseşte Tecucĭ 9.45 seara.

Bucureştĭ-Predeal, direct accelerat.—Pleacă din Bucureştĭ 4.40 p. m., din Ploeştĭ 6.17 seara, din Câmpina 7.18 seara, din Sinaia 8.31 seara, soseşte Predeal 9.10 seara.

Accelerat.—Pleacă din Bucureştĭ 7.35 d., din Ploeştĭ 9.44 d., din Câmpina 10.48 d., din Sinaia 12.03 p. m., soseşte Predeal 12.45 p. m.

De persoane. — Pleacă din Bucureştĭ 8.50 d., din Ploeştĭ 10.48 d., din Câmpina 11.55 d., din Sinaia 1.14 p. m., soseşte Predeal 1.56 p. m.

Bucureştĭ-Giurgiu, direct, (fulger), pleacă din Bucureştĭ 5,35 dim. soseşte Smârda 7,10 d. *Persoane* pleacă din Bucureştĭ gara de Nord 8 d. din Filaret 8,30 d., soseşte Giurgiu 10,18 d.— *De persoane* din Bucurdştĭ, gara de Nord 5.25 p. m., din Filaret 5,55, soseşte Giurgiu 7,48 s.

Bucureştĭ-Călăraşĭ Feteştĭ-Slobozia, pleacă din Bucureştĭ 7,50 dim., soseşte Călăraşĭ 12,20 p. m. Feteştĭ 11,53 d., Slobozia 12,05 p. m.

SOSESC IN BUCUREŞTI

Din Iaşĭ 7,30 d. şi la 9,55 s.
Din Vasluĭ-Galatz 8,40 d.
Din Predeal 11.55 d. la 8,50 s. şi la 9,30 seara.
Din Galaţĭ 5,10 s.
Din Vêrciorova 11.15 s. Fulgerul, la 9,25 d. acceleratu 8,25 s. persoane.
Din Craiova 12,55 p. m
Din Piteştĭ 9,10 seara.
Din Călăraşĭ 6,25 s.
Din Giurgiu 3,56 p. m. fulgerul, la 0,45 d. şi 7,20 s. persoane.

Proprietar-Editor, Th. Basilescu.

Bucureştĭ. — Tipografia Thoma Basilescu, Bulevardul Elisabeta, 111.